

A Bahar elik

- Őirler -

Yayın Tarihi:

6.3.2006

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Bir de Sen

Sensizim işte...

Senle dolu koca bir boşluğun ortasında.

Sensiz geçen ilk sonbahardayım, hafiften bir rüzgar bana seni fısıldıyor, biraz da senin kokunu getiriyor bana. Usulca ürkekçe biraz da utanırcasına. Kokun değişmiş, rüzgar söyledi; yeni aşkın vermiş sana bu kokuyu, daha çok sevmişsin benimkinden, daha çok...

Ona daha çok "Seni seviyorum." demişsin, Doğru mu desem neye yarar? Benim değilsin artık ve hiç olmayacaksın birdaha, hep olduğun gibi...

Bana da söylemiştin; seviyorum seni demiştin, asla bırakmam, bi başkasına asla "Seni seviyorum" diyemem demiştin. Şimdi ben neye yanayım söylesene; beni bırakıp çekip gitmene mi, yoksa, yoksa benden bir başkasına "Seni seviyorum." diyebilene mi? Ne ye?

Peki, peki söylesene ona da söyledin mi, inandırdın mı yalan aşkına, kandırdın mı onu da benim gibi?

Vitrine koyduğun hangi, hangi aşkı aldın bu defa, nasıl başladın ve nasıl bitireceksin hı? ? ?

Peki ben sana ne yaptım söyler misin ne yaptım?

Seni sevmekten, sana tapmaktan vee, ve beni sana vermekten başka ne yaptım söylesene?

Eğer varsa bir suçum, eğer kırdıysam kalbini, bilmeden üzdüysem seni, yaptımsa böyle bi aptallık lütfen, lütfen bunu bana sen söyle olur mu...

Şimdi beni bırakıp gittiğin yerdeyim, tam aynı yerde. Ama bu sefer beni bırakıp gidecek bir sen yok burda. Son kez elimden tutup, alnımı öpüp gidecek bir sen yok işte. Her şey, her şey aynı yerinde. Hemde her şey. Hani çok sevdiğin kırmızı koltuk varya; şu tahta kapıyı çarpıp gittiğin günden beri bomboş ve yapayalnız. Tıpkı benim gibi diyeceğim ama ben bomboş değilim ki sevgili, ben bomboş değilim ki... İçimde kocaman bi sen bi de sen varsın işte.

Dışarıya bakmaya doyamazdın hani yağmur yağarken. Şimdide yağmur yağıyor. Vee, yere düşen her damlanın yüreğinde bir sen gizli bir de sen...

Gitmeye korktuğum koskoca bir oda var, koskoca bir dünya kadar. Hemen şurda; sağ tarafta. Korkuyorum işte, kapıyı açıp seni bulamamaktan, sensizliğe daha da çok gömülmekten korkuyorum.

Kaç ay oldu gideli? Kaç günüm, kaç saatim sensiz geçti bilmiyorum, bilmiyorum ama şu tahta kapıyı çarpıp gittiğin günden beri varya; seni bekliyorum, aynı duygularla, aynı heyecanla. Gelmeyeceğini bilsem de, bu bekleyeşin sonu yok desem de bekliyorum işte. Gözlerim her dakika kapıda, belki açarda girersin diye. Hem kilidi hiç değiştirmedim, oluraya bi gün gelersen kapıda kalmayasın diye.

Şu sallanan koltukta oturuyorum yine, pencerenin hemen önünde.

Başım avuçlarımda içinde, yine dışarıyı seyrediyorum. Kızardın hani; "Koyma başını avuçlarımda içine, baktığımda göremiyorum seni." derdin.

Başım avuçlarımda içinde, bana kızan bir ses duymaya çalışıyor kulaklarım, ama bir türlü başaramıyor bunu, bir türlü başaramıyor işte. Çek ellerini üstümden diyor, belki ellerin yüzünde duyamıyorum o tatlı sesi. Ellerimi çekiyorum ama yine de duyamıyorum o sesi. Aklıma geliyor; yağmura kızıyorum; "SUS" diyorum, "Sessiz ol biraz. Sevgili geçerde duyamazsam, çok kötü yaparım seni." Ama dinlemiyor. Sanki; bana inat, sevgime inat, aşkıma inat daha da şiddetleniyor, daha da sert çarpıyor camlara daha da kuvvetli. Kızgın değilim; ne sana nede bi başkasına. Kızgınlığım sadece kendime, isyanım sadece bana; sana alışmama, sana bağlanmama...

Neyse boşver...

Asıl söylemek istediğim; "Ben, seni hep bekledim SEVGİLİ..."

"Ben, seni hep bekledim..."

Merak etme,hepte bekleyeceğim seni.Hayatımın son gününe kadar hiç gelmesen de
ben seni heep bekleyeceğim sevgili...
Gözlerimi kapatana kadar,son nefesimi verene kadar hep bekleyeceğim seni...
"HEP BEKLEYECEĞİM..."

A Bahar elik

Melek Yüzlüm

Hayat,varlığını bir sende hissettiğim hayat.

Kimi zaman masmavi gözlerine bile beni deli eden hayat.Sende başlayan ve neredeyse bitmek üzere olan kocaman bir hayat...

Sende başladı işte...Bir bakışınla,bir gülüşünle.Sonra kucağıma sığmayan bir merhabayla...

Şimdi çok uzağız birbirimizden,hep olduğu gibi yani.

Biz birbirimize yalancı bizleri söylemişiz sadece.Süslü birkaç cümle; birde zoraki iki gülüş,iki gülüş,iki öpücük,iki bakış aldatmış bizleri.

Koca bir yapbozu bozmuş sonra birlikte yapmaya çalışmışız ve gel görkiii; bu yapbozda ne ben seni nede sen beni görememişiz.

Sadece belki duymuşuz birbirimizi ve duyduklarımız yalancı iki sözcükten ibaretmiş; SENİ SEVİYORUM.

Seni seviyorum,çünkü; sen gözlerimin güldüğü tek yer,sesimin coştığı tek varlıksın.

İnan bana ben bir sendeydim.Seni sevmiş,sana adamıştım kendimi; bütün varlığımı.

Kelimelerin sığmadığı koca bir nehri ıslatmaya çalışmışım.Yazık; hiç bilmeden ve hiç farketmeden.

Şimdi varlığımı benimsemeye çalışıyorum sensiz vee yine ortaya sen çıkıyorsun.

Bilmeden ne çok yere koymuşum ben seni,ne çok yer vadedmişin sana böyle.

Şimdi,şimdi kelimeler bir bir dökülmek ister şu iki dudağımın arasından.O kadar çok şey anlat isterki sana o küçük kelimeler,o kadar çok şey anlatmak isterki...

Ben sende hiç tanımadığım bir sıcaklığı tanıdım,hiç bilmediğim yollardan yürüdüm seninle.Aşılması güç,bitmez yollardan. Hiç korkmadım,hiç ürkmedim bu yollardan. Çünkü; yanımda bütün dünyam vardı.Yani ben öyle biliyordum.

Ben sende öğrendim o küçük ama vazgeçilmez mutlulukları; büyük haz duymayı.Ay ışığında coşkuyla dans eden yıldızlar bile mutlu ediyor artık beni.Soğuk bir kış günü grip olmak bile gurur verici oldu artık.Her sabah çalar saatle kavga etmek,şıcak ekmek kokusunu duymak,yorulduğumu hissetmek...İşte bütün bunlar yaşadığımı söyleyenlerden birkaçı.Ama ne yazık,ne yazık ki; bütün bunları yapamadım sende işte,yapamadım.

Ne olur dön,dönde gör artık ne çok değiştiğimi,aslında seni ne çok sevdiğimi.

Senin için nelerden geçtiğimi,neleri göze aldığımı gör artık.

Ben seviyorum seni,yapamıyorum işte sensiz,olamıyorum bir türlü,söz geçiremiyorum kendime.

Diyemiyorum şu aptal gönlüme; "Bu ne gurursuzluk? "diye."Kim için ya da ne için bu göz yaşları? Değer mi bir sevgiliye? "

Söylesem,diyebilsem bütün bunları unutur muyum seni? Susar mı bu deli gönül?

Bir bilsem,bu sorulara bir evet diyebilsem,hiç bekler miydim sanıyorsun...

Ama şunu biliyorum,biliyorumki susuyorum; ben senle başlayan bu hayatta var olduğum sürece; ne sen doldurduğum bu yürek susar,ne de ben o yüreğe söz geçirebilirim.

Şimdi acı çekeceğimi bile bile,bu yüreği ezerek gidebiliyorsan gurursuzca,durma git.

Hadi git melek yüzlüm,hayat kokan çılgılık,uslanmaz yürek,git hadi.

Ama,ama unutmaki bu deli aşık,bu koca rüya; sadece seninle gülecek ve bir seni sevecek...

HoŞÇaKaL YaĞMuR YüReKLiM...

A Bahar elik

Özürdilerim

Varlığını hiç istemediğim bir aşkın yüreğimde...

Geceler her seferinde seni unutturmaya gebe...

Sabahlar ise unutmaya gebe o gecelere inat tüm güzelliğinle seni hatırlatır her seferinde...

Bense sabaha inat her gece unutuyor,geceye inat her sabah yeniden aşık oluyorum sana...

Her çiçek ayrı ayrı bütün masumluğuyla,bütün saflığıyla ve bütün güzelliğiyle seni yaşatır yüreğimde.

Hani demiştin ya; "Her çiçek ayrı ayrı masumdur,ayrı ayrı saf ve tek tek güzeldir,tıpkı senin gibi."diye.

Ben sana en güzel masumiyetimi,en derin saflığımı ve en güzelimi sundum,bütün çirkinliklerimden arındırılmışımı.

Ben sana bütün varlığımı,bütün benliğimi ve tek geleceğimi sundum.

Ben sana senle dolu,her anı senle biçilmiş bir beni sundum.

Sense geçmişinden getirdiğin bütün intikamını benden alırcasına önce,önce güldün yüzüme.

Belki,belki mutlu ettin önce ama,öyle bir bıraktın ki beni...

Öyle bir sensiz bıraktın ki...

Hani rüzgarın dallarda ürkekçe sallanan yaprakları hiç acımadan attığı gibi...İşte tıpkı onun gibi fırlatıp attın beni...

Bense tüm yokluğunda hiç yıkılmadan,yeni bir umutla kalktım ayağa,yeni bir özlemle...

Ben hiç nefret etmedim gecemi gündüzümü çalan senden...

Hiç bıkmadım beni hayata küstürenden...

Hiç lanet okumadım uykularımı esir alan sana...

Hele,hele rüyalarımı çalana öyle bir özlem duydum ki.....

Ben seni hep sevdim,sevdiim...

Ben çok mu sevdim seni sevmeyi sanki,

Özlem mi duydum bu aşka,bu hasrete,bu kahrolası sensizliğe...

Ama sevdim,sadece sevdim...

Yalnızca,seni sevdiğim için,sana şu kocaman dünyada bu küçücük yüreği layık gördüğüm için ÖZÜRDİLERİM BİTANEM...

A Bahar Çelik

Sevgili

"Sevgi nedir sevgili? Sevgi nedir?

Bana içindeki sevgiyi yaşatabilir misin, haykırabilir misin yüzüme karşı?

Düşünebilir misin hayatla beni birarada? "derdim hani.

Sevgi nedir dedim hep, sevgi nedir?

Bazan düşünüyorumda sevgili, bu soru rastladığım en zor soru oldu

hep. Cevaplayamadığım, yaşadığım, bildiğim ama bir türlü cevaplayamadığım çok zor bir soru...

Nedir sevgi?

Sen mi, ben mi?

Yoksa biz mi demeliydim sevgili, biz mi?

Ama, ama hangi biz?

Her gece yıldızlar altında oturup, bakışlarımızla birbirimizi ısıttığımız biz mi?

Yağmurlar altında ıslanarak hasta olan, karşı karşıya oturarak, ayaklarımızı sıcak suya

koyup, sırtımızda birer battaniyeyle birbirimize bakıp bakıp manasızca gülen biz mi?

Birbirimize poz vermekten, elele tutuşmaktan, kahve içerken ses çıkarmaktan çekinen biz mi?

Her sabaha seninle ve benimle başlayan, her geceyi seninle ve benimle bitiren, her rüyayı seninle ve benimle paylaşan biz mi?

Hangi biz sevgili, söyle hangi biz?

Ya da anlamsız bir "ELVEDA" ile ayrılan, bunu ne sen nede ben istemeyen biz mi?

Ama artık ne sen nede ben biz değilizki sevgili, değilizki...

Şimdi sen bensiz ve bende sensizim işte...

Ayrılmayı hiç istemedik ki sevgili, ayrılmayı hiç düşünmedik ki biz...

Peki hangi ayrılığın kulağını çınlattık bilmeden, hangi ayrılığa "MERHABA" dedik istemeden?

Hangi ayrılık öpücüğü attı seni ve beni bir kenara?

Biz bütün bunları ne zaman düşündük sevgili, ne zaman yaşadık biz bu kadar şeyi?

Hangi arada çağırdık biz ayrılığı, açtık kapıları ardına kadar? ..

Bütün bu hangilerin, bütün bu ne zamanların cevabını bilmiyorum.

Bilmiyorum ama bildiğim tek bir şey var; artık ne senden nede benden bir biz kaldı, artık ne sende nede bende bir biz kaldı...

Ama şunu bil sevgili; ben hiç bilmedim ayrılığı, hiç düşünmedim, hiç düşünmedim...

Belki sen hep bildin, hep düşündün bunu. Biliyordun belki birgün çekip gideceğini...

Beni her saniye geleceğine hazırlarken, beni her saniye kendine biraz daha bağlarken biliyordun aslında geleceğinde hiç olmayacağını.

Biliyordun günün birinde sende bir ben bırakmayacağını, sendeki beni bir gün söküp atacağını...

Ben seni yalansız yalınışsız, hep gerçekten, hep sahiden sevdim sevgili.

Sen nasıl istediysen ben hep öyle sevdim seni.

Ben hep okadar sevdim, okadar alıştım, okadar büyük ve erişilmez gördüm seni, sen benimken...

Belki, belki hep bu yüzden, hep gideceğini bildiğinden sustun. Ve belkide ben hep sustuğun için seni erişilmez gördüm...

Aslında, aslında belkide sen bana her şeyi söylemiştin sevgili, her şeyi anlatmıştın bir bir, hiç olmadığını, hiç olmayacağını tek tek söylemiştin bana.

Ama ne yazık, ne yazık, ben bunu hiiiç anlamadım...

Çünkü; ben yalnızca senin sevginle, senin o kocaman sevginle adım adım büyümeye çalışan küçük bir çocuktum sevgili, yalnızca küçük bir çocuk...

Sense büyütemeden bıraktın beni, ...Peki ben şimdi sensiz, ben şimdi sevginsiz nasıl büyürüm sevgili, söyle nasıl büyürüm? ? ?

Keşke şimdi konuşsan sevgili. Neden, neden susuyosun söylesene...

Yoksa,artık senin dilinden anlayabildiğim için mi? Artık beni uyandırdığın için mi? Yada beni büyütemediğin için hep pişmanlık duyduğun ve bunu bana söylemekten çekindiğin için mi?

Korkma sevgili,korkma.Büyürüm ben merak etme.Ama,ama sakın sanmaki bunu istediğim için yaparım,sanmaki bunu seni unutmak için yaparım,sanmaki bunu bir başkasının sevgisiyle denerim...

Bunu seninle yaşadığım kadar,seni anladığım kadar,seni tanıdığım kadar ve sevgini taşıyabildiğim kadar yapacağım sevgili...

Ben seninle,sevginle büyüyeceğim sevgili...

Sana hiç dokunmadan,teninin kokusunu hiç duymadan,sıcaklığını hiç hissetmeden,seninle hiç konuşmadan ama seni yaşayarak ve seni yaşatarak büyüyeceğim ben sevgili...

Sevginle yaşayarak ve sevgini yaşatarak büyüyeceğim ben sevgili...

Seni hiç unutmam ben,unutamam

Belki çok acı çekiyorum ama inan sevgili inan bana bunu hiç hissetmiyorum ben... Çünkü; çünkü sen bana okadar çok güzel şeyler verdin ki sevgili,beni o kadar mutlu ettin ki,şimdi bana sunduğun bu acı bütün bu güzellikleri unutturmaya yetmiyor...

Bak gördün mü.işte söyledim; verdim ben cevabımı,sevgiyi anlattım sana,sevebilmeyi...

Yine bir "işte"sen okadar iyisinki sevgili,yokluğunda bile bana birşeyler vermeyi başarıyorsun...

Birde; "Bensiz nasıl büyürsün" demiş,üzülmüştün.Korkmuştun büyüyemem diye.Gördün mü bak,ne de güzel büyüyorum ben,seninle...sevginle.

Bana beni sunduğun için,bana yokluğunda bile,sensizlikte bile seni verdiğin için sana çok teşekkür ederim sevgili ÇOK TEŞEKKÜREDERİM...

A Bahar Çelik

Unutmalı...

İşte yine bir günbatımına şahitliğimi yapıyorum...

Bedenimi baştan uca saran bu sensizlikten sonra, önce gökyüzüne ve sonra yeryüzüne bakmayı başarıyorum...

Ve görüyorum kiii; yeryüzünde ne güneşe acıyan bir canlı var, ne de bana acıyan bir sen...

Ne güneşin "Gitmek istemiyorum" diye bağırarak haykırımlarını bir duyan var, ne de "Geri dön" diye haykırımlarını duyurmaya çalışan beni bir duyan...

Yeryüzünde, bu koca yeryüzünde şu güneşin haykırımlarını, acılarını dindirmek için dualarında birazcık yer veren yok mu ona? ? ?

Oysa ben her günbatımında güneşe önce dua ediyorum saatlerce...

Sonra aklıma ben geliyorum ve başlıyorum bir de Tanrı'dan seni istemeye. Tanrı'dan birtek seni istemeye...

Hani ne bileyim, belki bir gün acırda bana, seni gönderir diyorum.

Ve hiç bıkmadan, hiç usanmadan her günbatımında aynı duayı farklı farklı biçimlerde uçuruyorum O'nun yanına...

Diyorum ya; belki duyar sesimde seni yollar bana, seni bağışlar.

Ben seni bildim hep, birtek seni.

Aldım ve yüreğimin en yüksek tepesine oturttum, en zirveye.

Sonra aşağı indim ve bu güne kadar hep izledim seni.

En güzeliyle, en tatlısıyla, en mükemmeliyle, izledim...

Ve biliyorum ki; şimdi tutup seni kollarından, indirmeliyim en aşağı.

Ya gömmeli seni; taa en ucsuz bucaksız yere; ya da tutup atmalı seni bu yürekten; alçakça ve acımasızca...

Haketmediğin bu bakışlara baktırmamalı seni yaa, neyse...

Her gördüğümde seni, bakmamalı o anlamsız bakışlara ya neyse...

Hani, korkmamalı "Benden önce geçmiş olmasın buradan, lütfen Allah'ım lütfen; geçip gitmiş olmasın." diye ya, hadi yine neyse...

Bir okyanus kadar büyüksün şimdi yüreğimde; seni bir zerre kadar bırakmamalı şu saf, şu temiz yürekte; izin vermemeli, mani olmalı kirletip rezil etmene ya neyse, yine neyse...

Bir yüreğin, koca bir okyanusun ortasında yıllarca sürüp giden, o bitmez tükenmez çaresiz çirpinişlerinden sonra, ufacık bir dalgadan boğulup gitmesi ne demek bilir misin sen?

Ya da, ya da; hiç boğuldu mu yüreğin bu koca okyanusta?

Ben neye yanıyorum biliyor musun?

Mışıl mışıl uyumam gereken gecelerde, sana sayfa sayfa aşk şiirleri yazarak geçirdiğime yanıyorum...

Biliyorum; seven sevdiğine yapmalı bunu ve hatta daha çoğunu. Ama ben şimdi biliyorum ki; unutmalıyım seni.

Hani yaz gelince kışı, kış gelince yazı unutanlar gibi unutmalıyım şimdi seni.

Çocukluğunu unutanlar gibi unutmalıyım seni.

Şimdi sonsuza dek unutmalı seni ama, söylesene bunu her gününe senin bakışlarınla başlayarak nasıl yapacağım? ? ?

Sende yaşadığım bütün ilklerimi nasıl unutacağım? ? ?

Sana verdiğim aşkı nasıl geri alacağım? ? ?

Aşk, şu başıma bela aşk. Nasılda buldu seni, nasıl sevdi anlamadım.

Şimdi çıksa ya gizlendiği yerden, dese ya artık özgürsün. Bıraktım ben seni. Dese yaaa...

Aşk, şu lanet olası aşk, geldi; buldu beni yaraladı en derinden, en aşılmazından ve sonra gizlendi en bulunmazlara...

Ben sevmek istemedim ki seni, alıp koymak istemedim ki en güzele. Seni en erişilmez bulmak istemedim ki. Yüreğimin en değerlisi yapmak istemedim ki seni ben... Senden önce, bir ben vardı hayatımda; glmek vardı, koşmak, eğlenmek vardı... Senle bir ben gitti hayatımdan, lanet olası bir sen geldi yerine. Beraberinde; gözyaşı, umutsuzluk, hüzün vee avuğ dolusu acı getirdi.

Belki en acısıyla taşımaya çalıştım seni, yaşamaya... Ama olmadı işte, başaramadım. İlk yenilgimi aldım sayende; TEŐEKKREDERİM...

Seni alabileceğimi bilsem, kazanabileceğimi. Neler vermezdim, neler yapmazdım ki... Ama...

Ben ilk seni sevdim, sana değer verdim, seninle yaşadım, ilk seni yaşadım... Ben hep seni sevdim, hep seni...
VEE BİRTEK SENİ...

A Bahar elik